

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΜΑΡΙΑ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1485: Με τη μάχη του Μπόσγουορθ λήγει ο Πόλεμος των Ρόδων μεταξύ των Οίκων του Γιορκ και του Λάνκαστερ στην Αγγλία.

1645: Η πόλη των Χανίων παραδίδεται από τους Ενετούς στους Τούρκους, μετά από δίμηνη πολιορκία.

1686: Ο ενετός αρχιστράτηγος Φραγκίσκος Μοροζίνι κυριεύει από τους Τούρκους το Ναύπλιο, μετά από μακρά πολιορκία.

1864: Δώδεκα κράτη υπογράφουν τη Συνθήκη της Γενεύης, με την οποία ιδρύεται ο Ερυθρός Σταυρός.

1943: Το ελληνικό αντιτορπιλικό Πίνδος και το αγγλικό 1στον Βυθίζον γερμανικό υποβρύχιο κοντά στις Συρακούσες της Σικελίας.

1964: Παρουσιάζεται το σχέδιο Άτσεσον 2, για την επίλυση του Κυπριακού.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1862: Κλοντ Ντεμπίσι, γάλλος συνθέτης. (Θαν. 25/3/1918)

1882: Δημήτρης Γληνός, εκπαιδευτικός και πολιτικός. (Θαν. 23/12/1943)

1921: Σωτηρία Μπέλλου, τραγουδίστρια του λαϊκού και του ρεμπέτικου. (Θαν. 27/8/1997)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1922: Μάικλ Κόλινς, Ιρλανδός επαναστάτης. Το Δεκέμβριο του 1921 υπέγραψε τη Συνθήκη που οδήγησε στη δημιουργία της ελεύθερης Ιρλανδίας, έγινε ο πρώτος Πρόεδρος της και δολοφονήθηκε σε ενέδρα εξτρεμιστών. (Γεν. 16/10/1890)

1936: Παύλος Κουντουριώτης, ναύαρχος και πολιτικός, που διετέλεσε αντιβασιλέας και Πρόεδρος της Δημοκρατίας. (Γεν. 1855)

Στιέφαν Μπόμπεκ, κροάτης ποδοσφαιριστής και προπονητής. Διετέλεσε μεταξύ άλλων προπονητής του Παναθηναϊκού, τον οποίον οδήγησε σε αίτητο πρωτάθλημα το 1964. Ήταν ο εισηγητής του συστήματος 4-3-3 στο ελληνικό ποδόσφαιρο. (Γεν. 3/12/1923)

Σωτηρία Μπέλλου (1921 – 1997)

Κορυφαία τραγουδίστρια του λαϊκού και ρεμπέτικου τραγουδιού. Γεννήθηκε στις 22 Αυγούστου 1921 στο χωριό Χάλια της Χαλκίδας. Ήταν μέλος εύπορης οικογένειας και η μεγαλύτερη από τα τέσσερα αδέρφια της. Είχε το όνομα του αγαπημένου της παππού, Σωτήρη Παπασωτηρίου, που ήταν παπάς στο Σχηματάρι. Στο πλευρό του, «ζυμώθηκε» από μικρή με τους εκκλησιαστικούς ήχους και τη βυζαντινή μουσική. Τραγουδίστρια αποφάσισε να γίνει όταν είδε στον κινηματογράφο την ταινία «Η Προσφυγοπούλα» με τη Σοφία Βέμπο. Οι γονείς της, όμως, είχαν αντιρρήσεις κι έτσι σε ηλικία 17 ετών αποφάσισε να κατεβεί μόνη στην Αθήνα. Εκεί παντρεύτηκε τον Βαγγέλη Τριμούρα, ελεγκτή στα λεωφορεία, με τον οποίο είχε γνωριστεί όσο ήταν ακόμη στη Χαλκίδα. Ο γάμος τους κράτησε μόνο έξι μήνες και η Σωτηρία βρέθηκε στις φυλακές «Αβέρωφ», όταν στον τελευταίο τους καβγά του έριξε βιτριόλι στο πρόσωπο. Στο Εφετείο η ποινή της μειώθηκε από 3,5 χρόνια σε 6 μήνες και αφεθίκε ελεύθερη.

Το μαρτύριό της συνεχίστηκε όταν επέστρεψε στο πατρικό της στη Χαλκίδα, καθώς οι δικοί της θεωρούσαν ότι τους ντρόπαζε. Μην αντέχοντας το καθημερινό ξύλο, αποφάσισε να ξαναδοκιμάσει την τύχη της στην πρωτεύουσα. Καθώς η μέρα αυτού του ταξιδιού της συνέπεσε με την 28η Οκτωβρίου 1940, πέρασε όλη την περίοδο του πολέμου και τα χρόνια της Κατοχής κάτω από δύσκολες συνθήκες και κάνοντας διάφορες δουλειές. Ανάμεσα στα άλλα τραγουδούσε για ένα χαρτζιλίκι σε διάφορα ταβερνάκια, με μια κιθάρα που είχε αγοράσει στο μεταξύ.

Μετά την απελευθέρωση και αφού γνώρισε από κοντά την αγριότητα και τις διώξεις του Εμφυλίου, όντας ενεργό μέλος του αντάρτικου, την ανακάλυψε σε μια ταβέρνα των Εξαρχείων ο θεατρικός συγγραφέας Κίμων Καπετανάκης και τη σύστησε στο φίλο του Βασίλη Τσιτσάνη. Ο βάρδος του ρεμπέτικου ενθουσιάστηκε από τη φωνή της και της πρότεινε να μπουν μαζί στο στούντιο.

Η επιτυχία των πρώτων της ηχογραφήσεων με τον αξέχαστο Τσιτσάνη («Συννεφιασμένη Κυριακή», «Τα Καβουράκια», «Όταν πίνεις στην ταβέρνα», «Κάνε λιγάκι υπομονή») την καθιέρωσε ως λαϊκή τραγουδίστρια, ενώ τα χρόνια 1948 - 1955 ήταν περιζήτητη ανάμεσα στους κορυφαίους συνθέτες. Μεταξύ

άλλων, συνεργάστηκε με τους Γιάννη Παπαϊωάννου («Γύρνα στη ζωή την πρώην»), «Κάνε κουράγιο καρδιά μου», «Άνοιξε, άνοιξε»), Γιώργο Μπισόκη («Ο ναύτης», «Το σβηστό φανάρι»), Απόστολο Καλδάρη («Είπα να σβήσω τα παλιά»), Απόστολο Χατζηκρήστο, Μανώλη Χιώτη κ.ά.

Η καριέρα της γνώρισε μία κάμψη στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας '60. Από το 1966, όμως, κέρδισε ξανά τη θέση της κορυφαίας ερμηνεύτριας του είδους, προχωρώντας σε πρωτοποριακές συνεργασίες με σύγχρονους έντεχνους συνθέτες: Μούτσας («Το φράγμα»), Σαββόπουλος («Το βαρύ ζεϊμπέκι»), Ανδριόπουλος («Λαϊκά προάστια»), Κουνάδης («Δεν περισσεύει υπομονή»), Λάγιος («Λαός») κ.ά. Παράλληλα, ξανατραγουδούσε παλιά λαϊκά και ρεμπέτικα τραγούδια, από τα οποία την αγάπησε η νέα γενιά και τη στήριξε στις αδιάκοπες εμφανίσεις της στα λαϊκά κέντρα, στις μιουάτ της Πλάκας, καθώς και σε μεγάλες συναυλιακές και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Το Μάρτιο του 1993 ήρθε αντιμέτωπη με τα πρώτα σοβαρά προβλήματα υγείας, όταν εισήχθη επείγοντως στο νοσοκομείο «Σωτηρία» με βαριά αναπνευστική ανεπάρκεια και πνευμονικό εμφύσημα. Λίγο αργότερα, διαγνώστηκε ότι έπασχε από καρκίνο του φάρυγγα. Έχασε τη φωνή της και δύο ημέρες πριν τα 76 γενέθλιά της, στις 27 Αυγούστου 1997, άφησε την τελευταία της πνοή στο νοσοκομείο «Μεταξά» του Πειραιά.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Νέα ψέματα για το Δημόσιο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Του Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΤΡΟΥΓΚΑΛΟΥ, Καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου

Ο φετινός Αύγουστος, διαψεύδοντας τον Ουμπέρτο Εκο, είχε πολλές ειδήσεις και ακόμη περισσότερα ψέματα. Ειδικά η αντιμεταρρύθμιση στο χώρο της διοίκησης δεν περιλαμβάνει τίποτα άλλο. Ο χορός της απάτης ξεκίνησε με τους παλικαρισμούς του πρωθυπουργού στο συνέδριο της Νέας Δημοκρατίας, ότι στόχος του θα είναι στο εξής «τα κάστρα των βολεμένων». Ακολούθησε η κατάργηση των οργανικών θέσεων των σχολικών φυλάκων και στη συνέχεια η απόλυση των καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών.

Τη σκυτάλη πήρε ο υπερυπουργός Οικονομικών, ο οποίος δήλωσε ότι, τάχα, οι «αποχωρήσεις (προσέξτε τον ευφημισμό, αντί της λέξης απόλυση) δεν γίνονται για να πάρουμε τη δόση. Οι 15.000 που θα φύγουν το 2013 και το 2014 είναι για να βελτιωθεί η ποιότητα του δημόσιου τομέα, άνθρωποι που έχουν τιμηρηθεί ή που δεν μπορούν να κάνουν τη δουλειά τους, για να έρθουν 15.000 άνθρωποι ικανοί».

Εδώ το ψεύδος είναι πολλαπλό και ανάξιο ανθρώπου που πριν γίνει πολιτικός ήταν πανεπιστημιακός δάσκαλος. Στην πραγματικότητα, απολύονται συλλήβδην και χωρίς καμιά αξιολόγηση απλώς όσοι αριθμητικά χρειάζονται για να καλυφθεί ο στόχος του κυνηγιού κεφαλών που έχει θέσει η τρικόκα: χαρακτηριστική η περίπτωση της κατάργησης των ειδικοτήτων των καθηγητών της τεχνικής εκπαίδευσης, πριν η κυβέρνηση θέσει καν σε διαβούλευση την πρότασή της για το νέο Τεχνικό Λύκειο. Το κάρο πριν από το άλογο, δηλαδή.

Χωρίς να ξέρουμε ποιες είναι οι ανάγκες που πρέπει να καλύψει η επαγγελματική εκπαίδευση, προκαταβολικά καταργούμε συλλήβδην ειδικότητες, αρκετές από τις οποίες είναι περιζήτητες στα ιδιωτικά ΙΕΚ. Αυτοί ήταν όλοι ανίκανοι;

Ή ήταν τάχα χωρίς προσόντα; Τότε γιατί τέθηκαν σε διαθεσιμότητα κατόπιν της επιταγής των «εταίρων» μας, κατά πλήρη εξουτελισμό του Κοι-

νοβουλίου και αναίρεση ρύθμισης λίγων ωρών, και εκείνοι από τους καθηγητές που ήταν κάτοχοι μεταπτυχιακών και διδακτορικών τίτλων; Είναι χωρίς προσόντα το σύνολο των υπαλλήλων της Εθνικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου ιδιωτικού δικαίου, οι οποίοι απολύονται όλοι; Ή δεν καλύπτουν καμιά ανάγκη οι υπάλληλοι των τεχνικών υπηρεσιών του Ναύσταθμου Σαλαμίνας, από την εργασία των οποίων εξαρτάται το αξιόμαχο του στόλου μας;

Ή έχει, μήπως, δημοσιονομικό όφελος η σφαγή αυτή; Ούτε καν αυτό. Ογδόντα εκατομμύρια θα είναι το κόστος για τις αποζημιώσεις των υπαλλήλων της ΕΡΤ, ενός φορέα που δεν κόστιζε ούτε ένα ευρώ στον κρατικό προϋπολογισμό, δεδομένου ότι χρηματοδοτούνταν απ' ευθείας από το ανταποδοτικό τέλος των τσεσάρων ευρώ του λογαριασμού της ΔΕΗ. Αρκετά εκατομμύρια ευρώ θα χάσουν και οι δήμοι, από την κα-

τάργηση της Δημοτικής Αστυνομίας. Η διάλυση του Δημοσίου, χωρίς σχέδιο, χωρίς αξιολόγηση, χωρίς τεκμηρίωση, χωρίς λογική, χωρίς ντροπή, δεν εξυπηρετεί παρά μόνο τις ιδεοληψίες της τρικόκας. Είναι και κραυγαλέα αντισυνταγματική: ακόμη και ο ίδιος ο νόμος της κινητικότητας, ο ν. 4172/13, στο άρθρο 90 παρ. 1 προέβλεψε ότι πριν από την κατάργηση οργανικών θέσεων θα έπρεπε να έχει προηγηθεί «τεκμηρίωση, που στηρίζεται σε εκθέσεις αξιολόγησης δομών και σχέδια στελέχωσης». Χρειάζεται να πούμε ότι αυτές οι μελέτες είναι ανύπαρκτες; Πρέπει, αντίθετα, να θυμίσουμε ότι η πρόβλεψη αυτή, σχετικά με την αναγκαιότητα τεκμηριωμένης αξιολόγησης πριν από την κατάργηση οργανικών θέσεων, επιβάλλεται ευθέως από το Σύνταγμα. Ειδικότερα, από το άρθρο 103 του Συντάγματος δεν απορρέει μόνον η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, όσο διατηρείται η οργανική τους θέση, αλλά και η διατή-

ρηση όλων των οργανικών θέσεων, μόνιμων υπαλλήλων και ΙΔΑΧ, εφ' όσον εξακολουθεί να υφίσταται η δημόσια ωφέλεια προς εξυπηρέτηση της οποίας συστάθηκαν αρχικά οι εν λόγω θέσεις. Και τούτο, διότι, προφανώς, η θέση δεν υπάρχει για χάρη του δημόσιου υπαλλήλου, αλλά αυτός κατέχει τη θέση του μόνον εφ' όσον, και για όσο καιρό, υπηρετεί κάποιο σκοπό δημόσιου συμφέροντος. Οι θέσεις των σχολικών φυλάκων, των δημοτικών αστυνομικών, των εκπαιδευτικών της τεχνικής εκπαίδευσης, των μετεωρολόγων της ΕΜΥ, των τεχνιτών του Ναυστάθμου, όλων των πρόσφατων θυμάτων της κυβερνητικής απάτης σαφώς και καλύπτουν καιρίαι σκοπούς δημόσιας ωφέλειας. Γι' αυτό και είναι αντισυνταγματική και παράνομη η κατάργησή τους.

Το λόγο έχει τώρα, άμεσα, η Δικαιοσύνη. Η κοινωνία, όμως, είναι αυτή που πρέπει να έχει τον τελευταίο λόγο.